

З циклю "Дні"

I

...А я усе шукав пророків
Світ сну
Довічного віщуючих...
Життям, – мов весняні потоки
Омитих, впоєних і чуючих...

Про хід Безчасної Весни
У заходах я марив чудно, —
Як кликав день із давнини
У злому сніти непробудно...

...І день звичайний... Млистий, хмарний...
І в жилах квола, в'яла кров...
О, хто ж прийде із Сну, —
Примарний,
І висвятить мою Любов?!

Десь в млі дзвенять, горять потоки...
Хтось там рида в простір вогніючий —
Що я шукав, чекав пророків,
Що я повірив
Ранкам
Дніючим...

II

Асфальт присипаний піском —
Невірноківський, – кроки хибить.
А я – горю ласкавим сном:
Зійде Любов – чуття поглибить...

І в жовтім вечорі межа
Неясних марев-хвиль над днями,

Що ти, – незнана і чужа
Давно відгадана снами.

І хоч далекий чудний світ
Легенд неясних і просяянь —
Усе одну з неволі літ
Хистку, невірну, – я чекаю —

Вечірні, гаснучі огні
Ізнову сном стежки встелися, —
Що ти – білієш в далині,
Як вперше – з’явишся мені
Такою, – як раніш труїла...

III

В несходимості нив
Занімілі овси і жита...
Вечір в серце розпуки долив... —
Недосяжна, далека мета...

В сонцем впоєнім сні
То тоді зріла вість зливних гроз —
Ввійде впоєно в дні
Наш Христос...

Над руїни марев пливу
В догасання рубінів...
Чую тужную пісню нову,
Як нічні години.

Ввесь у сумно-розкритих очах...
Зрів – гасне
Вість таємнича...

Тихим дзвоном в житах

Бідна церковця вечір кличе...